

İsmail TOPRAK
Yeşilyurt Kaymakamı

Gözlüğünden Başka Bir Şeyi Olmayan Adam

Bir aylık bir vekaletten sonra ikinci vekalet yerimdeyim. Adını daha önce hiç duymadığım yeşili ve virajlı yolu insanın başını döndüren güzel bir ilçeye Ramazan'ın ilk günü vasıl oldum. Hoş geldiniz ve iade-i ziyaretler kısa sürdü...

Hikayemizin kahramanın adı Abdurrahman. İçinden zaman geçmeyen yaralar vardır ya... İşte öyle... Yarası ve mahcubiyeti hala tazedir yüreğimde.

Suretin gözüme düşmeden, adına yazılan 400 TL'lik bir lokanta fişi ile tanıdım seni. İlk ya da ikinci Vakıf toplantısıydı. Gündem görüşülmüş ve sona gelmişti. Vakıf Müdürü o malum fişi uzattı.

- Efendim Abdurrahman'ın yemek fişi var ödememiz gereken, dedi.

Vakıf müdürüne, kim bu Abdurrahman, dedim.

- Efendim ilçede Abdurrahman adında bir vatandaşımız için sizden önce bir lokanta ile anlaştık. Abdurrahman her ay o lokantatada iki

öğün yemek yiyor. Bizde ay sonunda ödemesini yapıyoruz dedi.

Zihnim hemen bir Abdurrahman potresi çiziverdi. 60 -70 yaşında, kendisinden önce eşini kara toprağa emanet etmiş, bakacak kimsesi olmayan, hayatın yükü karşısında beli bükülmüş bir ihtiyar.

Vakıf Müdürü dedi ki: Abdurrahman 40-45 yaşlarında sürekli alkol tüketen ve aylık gezdiği pek vaki olmayan birisi. Daha önceki kaymakamlarımız döneminde kendisine iş bulundu ancak bir müddet sonra bıraktı.

Ayda yaklaşık 25 bin liranın geldiği bir vakıf için bir kişi 400 TL. Az bir miktar değildi. Gençti, çalışabilirdi ve alkol de tüketemeyebilirdi.

Mütevelli heyeti üyeleri kendisini tanıyorlardı. Bu rutin bir işti onlara göre. Kalbim imza atan elime şerh koydu fakat o faturayı ödedik.

Bir Perşembe akşamı, saat 16 civarı evrakları imzalarken sekreter içeri girdi.

- Efendim Abdurrahman sizinle görüşmek istiyor. Ancak alkol almış ve kafası çok yerinde değil, dedi.

- Ben de: gönderin gitsin dedim.

Fakat sen gitmedin Abdurrahman. Sekreterlikten sesler geliyordu. Belli ki ısrar ediyordun görüşmek için. Saat 16:30'u gösterdiğinde evraklar imzalanmıştı. Zile bastım, sekreter kapıyı açtığında sen hala oradaydın.

Sanki az önce gitsin diyen ben değilmişim gibi. Buyur Abdurrahman Bey diyerek buyur ettim içeri.

Sigaradan sararmış beyaz bıyıkların, açılmış alnın ve çökmüş omuzlarınla, ceketinin düğmelerini ilikleyerek, gözlerin yerde mahcup bir eda ile girdin içeri.

- 'Kaymakam Bey, bu dışarıdakiler beni seninle görüştürmüyorlar, bir hoşgeldiniz demek istemişim' dedin ve sukut ettin.

Bir dokunuş bekliyormuşsun Abdurrahman. Seni dinleyecek bir kulak.

Yıllardır bent kapakları açılmamış bir baraj gibi. Bütün birikmiş acılarını yüreğime bırakarak anlatmaya başladın.

“Annem ben üç yaşında iken öldü. Babam yeniden evlendi. Annesi olmayanın babası da olmaz derler ya hani. Ben annemle beraber babamı da kaybettiğimi sonra farkettim.

Evde bir kedi kadar sevilmedim. Sokak ve alkol daha sıcak geldi bana. Ve tam 15 yıl bir karıncayı azgın bir suya bırakırsınız ya, işte öyle çırpındım hayatta Kaymakam Bey.” Kaymakam Bey derken gözlerin buğulandı.

“Ve kaymakam Bey size yemin ederim üzerimde şu gözlükten başka bana ait bir şeyim yok “dediğinde “Doktor bitir artık bu ızdırabı” diye bağırان bir hasta gibi bağırmak istedim Abdurrahman’a..

Boğazım düğümlendi, hiçbir şey diyemedim. Abdurrahman : Gözlüğünden başka bir şeyi olmayan Adam.

****

Bir kış gecesi sokakta uyuyakaldığını ve üzerine karlar yağarken öylece sabahladığı, anlatırken ilçe halkı yüreğime yeni acı halkaları eklediğinin farkında mıydı bilmiyorum. Sana takıldıkların da, ‘benim derdim senin derdini ezer de geçer deyişin’ hala yankılanıyor kulaklarım da.

***

Mevsim sonbahardı ancak iliklere işleyen bir ayaz vardı dışarıda. Bir gece vakti sarhoş bir şekilde sokakta iken, altında İlçe Emniyet Binası’nın da bulunduğu Kaymakamlığa gitmem gerekmişti. Sen yine kafan dumanlı nöbetçi polise bağırıyordun. Beni görünce sustun. Seni kendi arabamın makam koltuğuna

oturtup evine bırakmak istedim. Evini bulamadım. Yok öyle değil. Geldiğimiz yer senin ikametgah adresindi. Ancak ev diye gösterdiğin bina ev olma vasfını taşııymıyordu. Bilseydi evinin dört duvar ve bir çatıdan ibaret olmadığını, hiç “haydi Abdurrahman evine git” der miydi o polis memuru.

Seni bu ayazda ve bu kafayla bu dört duvar arasına bırakıp gidemedim. Yüreğini ısıtamazdı belki ama biraz kendine gelmeni sağlar diye, lojmana kahve içmek için götürdüm seni.

Lojmana girişinde eve bir bakışın vardı. Bir iç geçirişin vardı. İstedim ki; o an ilçenin ana trafosu patlasın ve görmeyesin kendi mahrumiyetini. Ama olmadı. İlçenin ışıkları karar-madı ancak o bakışların söndürdü ruhumdaki bütün ışıkları. Eşim biraz tedirgin oldu. Hiç tanımadığı birisi, üstelikte sarhoş. Ama kahveyi istediğin gibi şekerli yaptı getirdi. Bu gece söze oruçlu olmalıydın. Bıçak açmadı ağzını. Kahveyi bitirdiğinde ‘Yenge hanımın eline sağlık’ dedin sadece.

O sırada iki yaşında olan kızım giriverdi salona. Sevmek istedin. Ama o senden çekindi ve ürküdü. Ve yine gözlerin buğulandı. Baba olamayışın mı geldi aklına yoksa yetimliğin mi bilmiyorum. Ama Sivaslı şair Yavuz Bülent Bakiler’in Sivaslı yoksul çocuklara yazdığı şiir üşüştü hafızama. ‘Alın bu gözleri benden, alın bu yüreği artık. Utanıyorum yaşamaktan.’ Ben yaşamaktan değil, bunca yaşanmamışlığa ve mahrumiyete bigâne kalışımdan utandım.

Bir fincan kahvede, bir yudum sıcaklık sunmaktı maksadım. Ama olmadı. Sanki sana tüm mahrumiyetlerini yeniden hatırlattım. Sıcak bir yuva, çocuk sesi...

***

Seni bu müptelalıktan çekmek istedikçe, sen hep biraz daha süre tanımamı istedin. Kaymakam bey sen buradan gitmeden ben bu illeti bırakacağım, zira size karşı mahcup oluyorum dedin. Belki senin vaktin vardı ama benim yoktu. Çünkü vekildim. Üç aylık acemi bir kaymakamdım, toydum, olmadı yapamadım.

Ve sonbahar, ağaçların son yapraklarını savururken göğre, ayrılığın haberi geldi Ankara’dan. Bir Pazar günü öğleden sonra ayrılırken ilçeden veda için gelen az sayıda insan içinde sen de vardın. Yine karışmamıştın onların içine. İlk gün ki gibi tedirgin ve ürkektin. Herkesle vedalaştık en son sen kaldın. Ve sarıldık birbirimize. Uçurtmamızın ipi kesildi. Senin gözün, yaşanmışlıkları, dostlukları, pişmanlıkları geride bırakan tekerlekleri takip ederken, benim gözüm arkada, yanağımda iki damla yaş, dilimde ‘anlıma koyarken veda buseni, yüzüme bu denli bakamayacaktın’ hüzzam şarkısı...

****

Herkesin bir hikayesinin olduğunu, basit bir yemek fişinin nasıl ete kemiğe büründüğünü, tüm yokluklara ve yoksunluklara rağmen dik durabilmeyi, antin kuntin işler yapmayı senden öğrendim. Küçük hikayeleri okumadan, büyük hayaller kurmaya hakkım olmadığınıda...

Bir insan biriktirdim yüreğimde. Ve tam üç yıl taşıdım seni yüreğimde.

Seni yazdım Abdurrahman.

Zira bu yükü, kelimelerin güvenli kollarına emanet ederek, gözlüğünden başka bir şeyi olmayan senden tarihe bir kayıt kalsın istedim.